

Moment opname. Het is 1 uur s 'nachts en je staat in een willekeurige hal op een willekeurige etage in het studentencomplex waar je de afgelopen twee weken hebt gewoond. Je bent 818 kilometer van huis weg en toch voel je volledig thuis. Natuurlijk is er een reden dat je in deze niet zo willekeurige hal op een niet zo willekeurige etage staat. Je Deense teamgenootje komt naar je toe. Onder een zachte begroeting geeft hij je een usb-stick. Je lacht, hoewel dit verdacht veel op een drugsdeal lijkt, is dit iets veel beter. Het zijn de laatste documenten van ons project. Nog even alles samenvoegen en je mag eindelijk gaan slapen. Je teamgenoot glimlacht. Stress en cafeïne is het enige wat ons nog gaande houdt. En hoewel je niet meer kan zeggen dan welterusten wil je hem toch bedanken. Want onder al die vermoeidheid gaat er één gedachte door je heen. Dit ga je nooit meer meemaken.

En die gedachte was zeker waar. Mijn naam is Sibrich Wijnia ik ben nu tweedejaars student mediavormgeving bij het Friesland College in Heerenveen. Afgelopen mei had ik kans om samen met een aantal andere studenten van mijn school een uitwisselingsproject te doen met Deense studenten. Zij zouden twee weken hier in Nederland verblijven en daarna zouden wij naar Denemarken komen.

En ik was er helemaal klaar voor. Tot de eerste dag, toen ik tot teamleider werd benoemd, er opeens mensen van tien jaar ouder in mijn groepje zaten en Denen ontzettend veel waarde blijken te hechten aan afspraken.

Vijf paar ogen op je gericht en daar sta je dan te stotteren.

Oké adem halen. Ik kan dit. Onze opdracht was om een kinderboek over de Nederlandse kunstenaar Escher te maken. Escher is geboren in Leeuwarden, de stad waar we verbleven in Nederland tijdens het project. Vol goede moed gingen we op pad en bezochten we zijn geboortestraat. Hier maakten de Deense studenten voor het eerst kennis met de Nederlandse cultuur. Kaaswinkel hier, kroegje daar. En het was hun verwondering die ons op een idee bracht. Ons hoofdkarakter zou deze ook straat bezoeken, op zoek naar zijn huisdier. Op deze manier konden we de lezers die misschien nog nooit daar waren geweest laten kennismaken met Escher zijn wereld. We maakten wat foto's en voor je het wist waren we druk bezig om deze te illustreren.

En terwijl we hard werkten aan onze verhalen werden er ook inkopen gedaan voor iets totaal anders. Denemarken heeft namelijk nog al een rare traditie. Als je 25 wordt en nog ongetrouwd bent mogen je vrienden en familie je bekogelen met kaneel. En wij Nederlanders hadden nou net het geluk dat dit gebeurde tijdens het project. We mochten met de hele groep een jongen bekogelen met kaneel. Iets wat we zo leuk vonden dat toen er een Nederlandse jongen zestien werd, de Denen het voor elkaar kregen ons te laten geloven dat je hem dan met melk moest overgieten. Zo gezegd zo gedaan en hij kreeg op zijn verjaardag een heerlijk melkbad.

Wisten wij veel dat deze traditie helemaal niet bestond.

Eenmaal in Denemarken draaide wereld om. Nu waren wij de vreemden en kenden wij de stad niet. We verbleven op school. Wat flink uit het centrum lag. Dus als je op pad wilde moesten we eerst vier kilometer lopen. Maar niet getreurd, want na een paar lange dagen flink gelopen te hebben, kregen we eindelijk een buskaart. En toen was het pas echt tijd om deze nieuwe wereld te ontdekken. De Denen namen ons mee de stad in en lieten ons kennismaken met de Deense cultuur.

De tijd vloog voorbij en voor we het wisten zaten we alweer in onze laatste dagen daar. En dat waren een paar heftige dagen. Door de strakke deadline van ons project moesten we de klok rond werken

en hadden we bijna geen tijd meer voor iets anders. De boeken moesten geprint worden, kleurboeken gemaakt, T-shirts ontworpen.

En hier nog wel het meest verbazingwekkende, we hebben het gehaald. Het printen duurde tot 8 uur s 'avonds en we waren veruit de laatsten die deze dag de school verlieten. Maar onze boeken waren klaar. En wij konden met een voldaan gevoel naar huis.

Een aantal maanden later ben ik op stage en pas nu merk ik hoe deze reis mijn perceptie heeft veranderd. Mijn verhalen spelen zich af in Denemarken. Mijn bewijs voor leiderschap en samenwerken heb ik daar gevonden. Er gaat geen dag voorbij dat ik niet denk aan iets wat ik daar heb geleerd.

En het is niet alleen op school maar ook daarbuiten. Door mee te gaan verlegde ik mijn grenzen, zowel letterlijk en figuurlijk. Ik kwam natuurlijk terecht in een groep waar ik een van de jongsten was. Deze mensen namen mij onder hun vleugel en lieten mij kennismaken met zoveel nieuwe dingen. Iets wat ik, nu ik terug ben, ontzettend mis en graag opnieuw zou willen beleven. Ik denk dat geen van ons realiseerde wat we hadden geleerd en wat we zouden missen na die korte vier weken.

Dus terug naar die drugsdeal in een niet zo'n willekeurige gang op een niet zo'n willekeurige etage. Waar ik moest lachen omdat ik wist dat dit nooit meer zou gebeuren. Als ik er nu aan terugdenk moet ik weer lachen, niet omdat het nooit meer gaat gebeuren, maar omdat het gebeurt is.